

könnyéből, midőn legnagyobb fiának, a nemzet, és atyjának... hűl tetemeit, nagy nemzeti gyászompompával kísérite örök nyugalomra.

Maga a kormányelnök Wekerle is meleg szavakkal emlékeztet meg a legnagyobb s legigazabb magyar ember haláláról s nem volt magyar ember, ki „polgári” kabátja ujjára föl ne tűzte volna azt a gyász-karoszlatot, mely polgári szívének őszintén átértelt igaz fájdalomát jelképezte a nemzet nagy vesztesége fölött.

Ezt a nagy nemzeti érzelmeket nem lehet „politikai nézet”-t degradálni! Ebben a nemzeti közérleletben lehet nem osztolni, ridegen, értelmetlenül maradhat attól, a ki a magyar nemzet sorsával semmi szolidaritásban nem áll; de nem lehet és nem szabad azt „politikai nézet”-t aljasítani s az érzelmet megnyilvánulásait a magyar polgárokról szabott kicsinyes „katona”-büntetésekkel elfojtani és megtorolni, éles ellentét állítani fel készakarka a nemzet és a hadsereg között, akkora, mikor a kettőt egymástól elválasztani nem lehet többé, mert a ki magyarnak születik, az katonának is születik és a hadsereg nem egy össze toborozott, hazatlan zsoldos népségből alakították, hanem a nemzet, az állampolgárok egészéből áll.

De ha még azt is abszurd állítást fogadjuk is el, hogy a nagy nemzeti gyász csak egy politikai nézet melletti tüntetés lett volna, micsoda jogon meri ezt a hadsereg az állampolgárok bármelyikének is megtiltani? Szabad-e a tényleges állományu hadseregnek politikával foglalkozni, hogy egyik vagy másik „politikai nézet”-t illemtörvények között, hogy a szabályozza-e a tartalékos katonák politikai nézeteit, azok nyilvánítását vagy nem nyilvánítását a katonai szabályzat paragrafusai?

Van a tényleges állományu katonának ahhoz valami köze, hogy melyik „politikai nézet”-t utaljon a hazáért? Nem épen oly híven kell-e neki a független Magyarországot szolgálania, mihamint a magyar nemzet és királya által megalkotott törvények által léteztetik? Van ahhoz a hadseregnek joga, hogy a politikai pártküldelemekben állást foglaljon?

Van-e Magyarországon valamely politikai pártnak olyan „nézete”, mely az alkotmányos királyhoz való törvényes hűséget magában nem foglalná? Nincs és nincs! De ha volna, sinces hozzá a hadseregnek semmielőtte köze, míg az országgyűlésnek van a delegácziók felelős houvédelmü, illetve hadügyminisztere által azon elemek ellen nem mozgósztatik.

A politikai jogok gyakorlása az állampolgárok legfőbb kötelessége s ha az valakit mint állampolgárt a törvények alapján tényleg megilleti, semmielőtte katonai parancsnok sem tilthatja el attól! S az a körülmény, hogy valaki tartalékos katonán, nem gátlhatja abban, hogy politikai nézeteinek a szólás- és sajtószabadság alapján vagy bármiféle aktív politikai szereplés által kifejezésre ne adjon. Hogy az állampolgárokat az állam törvénye katonává teszi, még nem ad jogot a katonának arra, hogy az állam többi törvényeit

lábbal tiporja. A kard csak igen kivételes esetben szabad törvényeket, de akkor rendszerint már nem csak az alkotmányos törvényekkel, hanem az ellene kihuzott karddal is szemben áll!

Az osztrák szoldatesszka szellemének ezen nemzetellenes tamadása csak újabb impulzust adhat a nemzet azon „politikai nézet”-ének megerősödésére, melynek alapfektelté a magyar nemzet érzelmi tiszteletben tartó, önálló nemzeti hadsereg képezi!

Közéletünk.

Az egyházpolitikai javaslatok még mindig nincsenek szentesítve — s Wekerle Sándor még mindig miniszterelnök. De azért világért sem ragaszkodik a hatalomhoz.

Figyelmeztet egy barátom, hogy annak, a mit Wekerleknek tegnapelőtt írtam, nagyon erős értelem lehet tulajdonítani. Közönöm a szives figyelmekért. Tuleres nem akartam lenni, amidő legesztéret. Bántana, ha felleghyarázása adna okot az, hogy nem egész világosan fejeztem ki magamat. A követelt eljárást akartam bizonyítani csupán. Mert egy hatót reám a miniszterelnök eljárása, mintha ez lett volna a logikája: „Komolyan nem adók új forendi tagokat, vagy csak trifalok?” — „Komolyan nem adunk.” — „No, azért, mert tréfának nem tartom volna.”

Ma olvasom az „Egyetertes”-ben, hogy a tudósokat nagyon érdeklí az a szokás, miszerint egyes népek rongyokat agatnak a fak ágaira. A svéd és azt népeknek ez a szokás máig is fenmaradt.

Hat nem szükség az ezt népig elfáradni. Ez a szokás megvan Magyarországon ma is. A móczok földén nagy a divata. Az egész Aranyos menten, ha meghal egy legény, kereszt helyett egy fonófat ültetnek a sirja fölé s a fat rongyokkal és pántlikákkal agatják tele. Minden ismerős leány ad ruhájából egy fozslányt, egy szalagot, vagy a kendőjéből egy darabot. Minden temetőben láthatók ezek a fak azon a vidéken.

Voltaképen nagyon postikus szokás. Mennyivel szebb a síron annak a leánykát ruhájából egy fozslányt, mint minden koszorú!

Az agrárius beszédek a képviselőházban tartanak tovább. Az érdeklődés lehető csekély. Ma ötvenegy ember hallgatta a szónokot, tegnapelőtt ötvenkettőt számoltak össze.

De az emberek nem eszigednek s liszik behizonyíthatni, hogy a mezőgazdát az ipar teszi tönkre.

Hogy milyen természetű az összefüggés ipar és mezőgazdaság között, egy példával akarom megvilágítani.

Maculay igen részletesen írta le Anglia állapotát 1685-ben. Akkor nem útek még a szigetországban semmi ipart. Mezőgazdaság volt a lakosság kizárólagos foglalkozása. S csodálatos, hogy akkor a mostani szántóföldnek alig egyharmada állott művelés alatt. Azt lehetne hinni, hogy akkor, mikor nem volt más foglalkozás, jobban műveltek a földet s felszántottak minden használható darabot. Pedig delogy! Mérföldnyi hosszúságban húzódtak el a mocsaras, iszapos helyek, melyeket senki nem tartott érdemesnek megművelni. A brit csatortól Yorkshre-ig szántatlan homot-buczkák terjedtek el, melyeken túzokok legeltek, ötven-hatvan is egy csoportban. Cambridge és Lincolshire mocsarait pedig a darvak végtelen serege borította. Ma sörényvel kerített kertek terülnek el a vidékeken, s gyümölcsösök között visz el országura az országot. Es az akkori gazda kolibus volt a mostanéhoz. Az országbarók és nagy grófok szolgálataban álló gentlemannok sem ettek máskor friss húst, mint a nyarközép és Mihalj nap közötti rövid időszak alatt. Osz felé ledtek a főlös szarvasmarhat, s beszóták a húst télre. S ez a szarvasmarha is oly nyomorult volt, hogy szinte hihetetlen abban a mostani angol marha ósút megtalálni. Az angol fő eszevesztés állat volt abban az időben. Az elökölök külödölök, leginkább Flandriából hoztattk húsos és lábas lovakat. Két szakértő

szakértő, akiknek elihettü önmagunkkal, hogy a mi országunk csakis földművelésre van kárhözaltva.

Newcastle herceg és sir Fenwick kinyilatkoztatták, hogy a legihványabb tangiori ló derekabb ívdéket nemzenti, mint a minót a legjobb belöldi mén után várom lehet.

S nem csak a földműves volt kolibus, az volt az egész ország. A franciák még a XVIII. század elején is csodálkoztak a nyomor fölött, a mit angol vidéki városokban találtak. A házak galysakkal voltak fedve. Az üveg használatát még a genry sem ismerte s állati bőrkkel ragasztották be az ablakokat. Egész Skóciában nem volt egyetlen szappangyár. Buxton volt akkor a legdivatosabb fürdőhely, de ott is olyanok voltak a lakóházak, minők ma az ország mellett legeljasabb csaszkek, s a fürdővendégek eledale zapobécsékből állott. Glasgow, mely ma az egész világon ismeretes, akkor 1500 lakost számított, a kik lazaacot füstöltek s egyéb iparról nem tudomások. Manchester, mely ma nagyobb forgalmi hely Bécsnél vagy Berlinél, akkor nyomorult falu volt, a melyben nem volt egyelőnnyeg kocsi sem, míg ma huszer ember él ott csupán kocsiagartásból.

S mindzebből nem azt akarom én ma következtetni, hogy ime az ipar miénk gazdságot szerzett Angliának. Mert azt talán mondani a mi agráriusaink, hogy mit ér mi nekünk az ország gazdsága, ha mi gazdák azallat tönkremegyünk. Ellenkezőleg, épen azt akarom kiemelni, hogy mikor lendületet vett az ipar, a gazda vagyonsodott még első sorban. Nem mult két emberölés, s a gazdságok jövedelme megháromszorozódott.

Cicero mondta már, hogy a legelégedetlenebb ember a gazda. Ha jó ára van a gabonának, arról panaszkodik, hogy nincs mit eladni, ha pedig nagy a termés, az a baj, hogy nincs a gabonának ára. Nem akarom mondani, hogy most is igazolatlan a gazda panasza. Sőt ellenkezőleg, szükségesnek tartom, hogy a bajok szanálására megtegyünk mindent. De indokolatlan, sőt veszedelmes, ha a gazda ellenséget látja az iparosban. Csak egy remél boldogulást, ha sikerül elnyomnia az ipart.

Ellenkezőleg! Csak egy hatalmas magyar ipar lendítheti fel a magyar mezőgazdaságot. Egy oly ipar, mely millió és millió kezét foglalkoztat, műveltekékké és becsesekké teheti azokat a roppant területeket, melyek ma hasznavehetetleneknek vannak felveve a kataszterbe. Nézzünk csak körül, hogy az ország közepén, Pest vármegyében mennyi föld a szántatlan terület. Mocsarak, homokbuczkák és szikes legelők ezer holdszáma veltják fel egymást. Azokból csak egy hatalmas ipar csinálhat termékeny talajt.

Az angolok ep úgy gondolkodtak kétszáz év előtt, mint ma a mi gazdánk. Azt hittek, Anglia csak is mezőgazdaságra alkalmas.

Ne akarjuk elihettü önmagunkkal, hogy a mi országunk csakis földművelésre van kárhözaltva.

Budapest, decz. 7.

Az a hír járja, hogy a vallás- és közoktatásiügyi miniszterium a folyó év végéig feloszlatta a közköztudást tanácsot s helyébe új alakokat, új szervezettel alkot közköztudástügyi forumot. A hír nincs minden valószínűség híján. Valószínű tudniillik az a körülmény teszi, hogy a mostani közköztudástügyi miniszter ezélt mintegy két évvel, mint a közköztudásti tanács tagja szükségesnek ítélte megvalíni az illesztés testület kötelekből, s példáját követte a tanügyi világ több előkelő tagja. Az okok, melyek báró Eötvös Lorándot, s társait a közköztudásti tanácsotól való megválásra bírtek, kétségkívül csak a tanács szervezeti lehetett. S most, hogy báró Eötvös a hazai tanügyi vezetést kezébe vette, úgy általános pedagógiai princípiumai, mint a tanács működéséről szerzett tapasztalatai alapján fog hozzá a tanügyi viszonyok teljes reorganizálásához. Eddig a közművelődés minden barátja, a magyarországi tanügynek legtöbb munkása egyetért a miniszter állítalagos terveivel. A kérdés, a nagy kérdés csupán az, hogy a kuszóbon álló reorganizáció milyen alakot öl? E kérdésre nem sokáig kell már várni

széget, az elvezetek után való szomszóságot egy jel-szóval? Ez a jel-szó pedig nem más, mint a létert való küzdelem. Ha aljasságot, becstelenséget, vagy bármii néven nevezendő bünt követ el, megnyugtatta a lelkiismeretét, mondván, hogy ez nem más, mint küzdelem a létert. Ha egy ártatlan leányt csábit el, azt mondja, az ő baja, hogy a létert való küzdelemben nem volt elég erős. Pusztuljon! Ez a sorsa, mert ő volt a gyengébb. Ha egy szerelmes, jóhiszemü asszonynak elteközolja val ordgúik és dobzódo bachanálók közepette a vagyonát, akkor meg akar szabadulni tőle, meg a gyilkosság árái is és nyugodtan tovább megy, mondván: „Haj! Ilyen az élet: küzdelem a létert!”

Szomoru tőle és alkalmazásban tökéletesen nyomorult. Kényelmes dolog az nagyon a természet törvényeire tolni búneiket, mondván: hisz büneiket a természet hivatalolt a hazra. Legynük becstelének, aljasok, rágalmozók, hazugok! Minek teremtetünk ilyenekké?

Astier Paul ilyen elvekkel felruházva s egyszer s mindenkorra megnyugtattván a lelkiismeretét, neki indul bátran a hazának. Szép ember. Magas, nyulánk, kellemes beszédű, fiatal és vakmerő. Becsületes foglalkozása van, de az nem elégíti ki. Hisz akar verni az orgyiában, amelyeket csak milliókkal lehet megszerezni. Talál is egy herceg, aki a halóba esik, aki tulterzi magát a rangkülönbség és feleségül megy hozzá, pedig sokkal eregebb, mint ő: nyegnyenét esztendő.

Astier Paul csakhamar elteközolja a rengeteg vagyonát és mintán a feleséget sohansen szerette, valni akar tőle, hogy egy másik asszonyt vesszen el, a ki fiatalabb is, és a mi fontosabb, még örökös vagyona van. De a hercegnő nem akar válni tőle és megkezdődik „a létert való küzdelem.” — Kenyszeritenni akarja.

Ez egyik milyen megrendítő, visszatartó képe a darabnak. Egy fiatal, szép, dusszagadó, annyira kirevetkőzik nőiségéből, hogy Astier Paullel együtt hercegnőt a hercegnő ellen. Beleegyezt, hogy kedvese viszonyt színeljen egy ártatlan leányval, csak azért, hogy a hercegnőnek morális oka legyen az válásra. Egy modern lady Macbeth ez a gazdag árva leány, a ki nem véres törték villogtat, de a legnagyobb nyugalommal nézi, hogyan törí le kedvese az ártatlan virágot, hogyan gyötíri és szakitja egy szerető hitves szívét és mint hul-

felelletel, mert a közoktatási tárca költségvetési vitája a kuszóbon áll s meg lesz az alkalom arra, hogy a miniszter kifejtesse programját, mit az érdeklődők különben is szintén türelmetlenül várnak.

A honalapítás ezrelvés évfordulójának megünneplésére tárgyban kiküldött országos bizottság Söell Kálmán előktele alatt ma ülést tartott, melyen a kormány részéről Wekerle miniszterelnök volt jelen. Előnk az ülést megnyitván, mindenkéltél előterjesztette a hozzá érkezett beadványokat, nevezetesen a miniszterelnöknek a bizottsági tagok közt ki-össztölt előterjesztéseit a millenniumi emlékek és képzőművészeti múzeum tárgyában; Pozsonymegyve határozatát, melyben közli, hogy a kormányt fel, iratilag kérte, Budapestben Szent István-emlékszobor létesítésére; több vármegyének és városnak felterjesztéseit, a melyekben csaklalkozók Pozsonymegye felterjesztéséhez; a kolozsvári Mátyás-szobor-bizottság beadványát, melyben a szobor létesítéséhez még hiányzó összegnek a millenniumi emlékhely kiutalványozását kéri; és a mérnök- és építészegylet beadványát, melyben a millenniumi emlékek tervezése és kivitelezése az elkövetkező években megkezdődjék és a millenniumi emlékek és a képzőművészeti múzeum ügye. Javasolja, hogy az ezekre vonatkozó tervek beható megvizsgálására két albizottság küldessék ki, melyek a lehető legrovidebb idő alatt jelentést tegyenek a plenumnak. A bizottság rövid vita után hozzájárult az indítványhoz s az egyik albizottságát (a millenniumi emlékek tárgyában) Széll Kálmán előktele alatt gróf Szapáry Géza, gróf Keglevich István, gróf Esterházy Mihály, Hollan Ernő, Thaly Kálmán és Szérb György tagokból, — a másik albizottságát (a képzőművészeti múzeum tárgyában) gr. Andrássy Aladár előktele alatt gr. Károlyi Tibor, Harkányi Frigyes, Falk Miksa, Darányi Ignác, Helly Ignác és gróf Zúchy Jenő tagokból alakította meg. Ezzel az ülés véget ért.

Az országos lelkisegély. Hieronymi helügyminiszter, mint már megrituk, az oly regen vajudo lenelzóság megoldására e hó 20-ára ankétt hivatott össze. A megoldás részletes tervzetet nyújtja a szabályzat, a melyet a helügyminiszter «a Budapest fő- és székváros területén állótállandó országos lelkizház szervezeti szabályzata» címzen kimerítő emlékírati kísérletben terjeszt az ankétt elé. A szabályzat kimondja, hogy a főváros területén országos lelkizház állítatik fel. Az intézet özejja első sorban a tudományegyetem szűlőintézteiben és a városi körházak szűlőszályaiban szűlőtelt kisdédek, ezenfelül egyháztalan a magyarországi illetőségű törvénytelen gyermekek, vabá ilenkek (talált gyermekek), vagyonatlan árva, betegsé, fogás, vagy egyéb körülmény miatt szűlőitől megfosztott gyermekeknek nemi és válsási köztudás nékült való felvele, apoltatása és nevelése, másodszorban szegény anyák nevelése. Az intézet a helügyminiszter felügyelete alatt fog állani.

A főrendiház pénzügyi és közgazdasági bizottsága ma délelőtt 11 órakor báró Fay Béla előktele alatt ülést tartott, melyen lejegylta és előadta a magyar falum- és tengetőgazdász társaság társaság alakításáról szol törvényjavaslatot. A kormány részéről Lukács Béla kereskedelmi miniszter volt jelen és megadta a szükséges felvilágosításokat. A jegyzőt tisztelet báró Rudnyansky József vitte.

Az orsi. nemzeti párt holnap délelőtt 11 órakor értekezletet tart.

Az országgyűlési szabadelevü párt vasárnap este 7 órakor értekezletet tart, melynek tárgya az indemnity-javaslat tárgyalása.

A Kossuth-gyász és a kardbojt.

— Az Egyetertes tudósítójától. —

A közös hadseregben uralkodó hagyományos szemlélet, a mely mindennek mondható, csak magyarnak nem, ismét országra szóló katonai botrányt szült. Az örökényi túzérezed becstelensége egy tartalékos hadnagyt megfosztott a tiszti kardbojtjától, mert kitudult róla, hogy a Kossuth-gyász idején tette karoszlatot viselt és a temestét rendező fővárosi bizottságnak tagja volt. A katonaszék szerint a hadnagyt czáltal megseztette a katonai becstelenség s épen ezért a hadügyminiszter által helybenhagyott ítélet a hazafias érzelmi tartalékos hadnagyt megfosztotta a tiszti rangtól és köztüzére fokozta le. Ilyenképen a közös hadseregben hazafias érzellettel csak közkatona lehet a magyar ember.

A méltó feltűnés kétféle legujabb katonai botrányról a következő, teljesen hiteles adatokat juttatjuk nyilvánosságra.

Ez év március 28-án. a Kossuth-gyász idején, herceg Lobkowitz Rudolf hadtestparancsnok az ezredparancsnokságot utasította, hogy a tartalékos tiszteket kísérjük figyelemmel: nem vesznek-e részt a Kossuth Lajosért nyilvánuló országos gyászban.

Leopold Lajos, a 12. örökényi hadosztálytüzérezed kötelekbe tartozó tartalékos hadnagyi is résztvett a temetésben. Hazafias érzellet azit sugalmazta neki, hogy vegyen részt az országos gyászban s a mikor a főváros, a melynek hivatalnokai, a temetésbizottság tagjai közé sorozta, ő készenegye elfogadta a neki szánt tiszte, felvette karkjára a fővárosi színelvű viselő s gyászfátyallal borított szalagot és a bizottságban terékenyen működött. E működés közben valamelyik katonaismerőse megjárta és sietélt őt feljelenteni az ezrednél.

Leopold Lajos 1892-ben tette le a tiszti vizsgalást s nagy kedvet értezt a katonaséghez, a miért tenyegesteleni is akarta magát s ezért folyamodott. Velelelent ep a Kossuth-gyász idejére várhatta a beváltást s ez alatt gyakran érintkezett az ezrede tiszteivel, a kikkel bizalmas viszonyban volt.

A feljelentés után azonnal összeült az ezred becsületbírósága s megindította a vizsgalató Leopold ellen. Az elővizsgalat és nyomozás befejeztevel, az év június 16-án Leopold a következő — a nemet eredeitől szorol-szóra fordított — idézést kapta:

Cs. és kir. hadosztálytüzérezed. Nro. 12.

Becsületbírósági választmány.

Leopold Lajos cs. és kir. tartalékos hadnagyi urnak

Örkényben.

Örkény, jun. 15. 1894.

Ezennel értesítetik, hogy holnap, június 16-án 10 óra 30 perckor délelőt az ónt illető ügyben, hogy a Kossuthért való gyásznyilvánítások alatt a gyászkaroszlatot viselle, tiszti értekezlet lesz s feldolláttik, hogy vagy személyesen jelenék meg, vagy írásbeli nyilatkozatát nyújtja be.

Az átvetélt elismerény beszoállgatandó, Kisten, orngay, elnök.

A vizsgalat alá vetett hadnagyi kihallgatván, elismerte, hogy a rendezésben, mint fővárosi hivatalnok, résztvevett, de mentelegtel megis felhozta, hogy gyászfátyalt már Kossuth halála előtt is hordott a pár hó előtt meghalt nagynyitját, Fuyes Ersebet asszonyt és nagynyitját, perszifalusi Peely Gyula és kir. századosát. A vad szerűllet a 10 tüntetésben is résztvevett, de ez elenében tiz tartalékos tisztelet igazolta, hogy ő folyton a temetés rendezésével volt elfoglaltva s ideje sem jutott a tüntetésre.

A becsületbírósági eljárás s az ítélet meghozatala nagyon sokáig húzódtott s az ítélet csak tegnap kapta kezéhez Leopold Lajos.

Tegnap déltán Leopold a következő két — természetesen nemetnyelvü — okmányt kapta:

Lydie völgyénye, a ki akadozik, ha érzeitet kifejezi, de ha indulatban van, rohanosan beszél, mint egy szünök. Ott van továbbá Astier Paul tükjára, a ki ep oly gazember, mint a gazdaja, ep oly elszánt, vakmerő és ep ott fogja vécsmi, mint az.

Az egész azonban nehékesen indul. A cselekmény lassan indul, lassan bomolódik és kevés történik benne. De mindenhon az a melységes elmeiség villanik meg, a mely kizárólag a francia írők tulajdona és a mely a legostébb köpek köze is a derűltség nyújtás fejelet tudja vegyíteni. Csaknem minden sora, minden periódusa egy-egy nagy igazságot tár a szemek elé, a melytől senki sem zárkozhatik el.

És a közönség? Ugy volt, mintha egy véres és iszonyu mozgó panoráma előtt állana és nem tudja, szörnyűkódjék-e vagy tapsoljon. Szeretett volna tillakozni ellene, de minél erősebb színelket látott, annál meyelebben meg volt rendülve, annál erősebben tapsolt. Az igazság szava ebben a darabban oly kinyilatkozásszerű, hogy teljesen legyőzte az ellen-szenvet, a melyet eleíntem tanusított.

Az előadás egyike volt a jobbaknak. Nádasy volt az Astier Paul. Bjos egy kissé Nádaynak a könynyed bonvivant hangot, a melyhez hozzácsókolt, és a mely őt oly kiválóan szereltemelölő teszi, a komolyabb hangokkal fölcserélt. Voltak erős jelenetek, a melyekben meg kellett volna rázni a szivüket, de ezek nem sikerültek neki. A vihar nem az ő cleme. Mikor a mérget odanyújtja a feleségének, meg kellett volna látszani rajta az ingadozás és rettegésnek. Nem olyan módon kellett volna felkiáltania, hogy ne iga meg a mérget, hanem velót rázó sikoltással és játékbán is meg kellett volna látszani annak a roppant viaskodásnak, a mely lelkében dul. Jászay Mari ábrázolta a hercegnőt, de szük volt neki a modern ruba és az a mérsékelt, amelyet a szerep megkíván, nem az ő természetének való. Ö éppen az ellenkezője Nádaynak. Ha vihart nem szabad támasztania, akkor mögötje marad a szereplés. Valamennyi jelenetben az indulat foltogetie, de sehol sem tud kitörni, pedig ő csak a korlátlan szenvedély kifejezésére tudja megízni a szivét. Mindamellettrésztben neki köszönhető, hogy a darab oly nagy sikert ért el. A negyedik felvonásban nyolcszor ücsökték a lámpák elé. Tolvákrna kis szerepében is nagy diadalt aratott. A Lydie lemondó szenvedésit kitínő művészetével ábrázolta. Ujházi, Desző, Lánoczy ilka és Császár feladatuk magaslátán állottak. Timár Szaniszló.

Mily papirokat kell most venni?

Ki ezt óhajt tudni, forduljon bizalommal alulírt bankhoz...

SINGER A. és Társai betéti társaság Budapest, Sebestyén-tér 8. szám.

Meghívó.

A Törvény első művelés és gazdálkodó részvény-társaság...

Richter-féle Tincsi, capsici comp.-i (Horgony-Pain-Expeller)

Ezen szabad. lehajtó gallérok

A szabadalmazott lehajtó gallér még a rossz szabású inghez is alkalmas...

Különlegesség. Nagy-Körösi barack-szesz.

MEIDINGER-OFEN H. HEIM Budapest, Thonet-udvar kaphatók.

Az Osztrák-magyar bank zálogleveleink kisorsolása

Table with columns for interest rates (4%, 5%, 10%) and lists of winning numbers.

BRÜCKNER VILMOS mérnök és gyáros Budapest, VIII., Külső Kerepesi-ut 1. sz.

„Egyetlen Natália” Csillag és Társá-nál Budapest, Erzsébet-kört 54.

MEGJELENT Köztelek Zseb-Naptár ÉVKÖNYV 1895. ÉVRE.

OSZTRÁK-MAGYAR BANK Kautz társaság. Mecsensoff vezérigazgató.

MERCUR pénzügyi szaklap és hiteles sorsolási tudósító XXV-dik ÉVFOLYAMA.

KERTÉSZ TODOR műipari ujdonságok tára Budapest, Kristóf-tér.

MEGJELENT Köztelek Zseb-Naptár ÉVKÖNYV 1895. ÉVRE.

NAPTÁRAK 1895. ÉVRE a PALLAS irodalmi és nyomdai részvénytársaság kiadásából.